

sagde, at jeg for mit Vedkommende nu har saameget mindre Grund til her vidtløftig at fordybe mig i denne Sag, som den ærede Minister i Forveien fuldstændig veed, hvad jeg vil sige; hvilke Ord jeg vil bruge, veed han maasse ikke, men den Mening, jeg vil udtale om Forslaget, kjender han. Den kan han sige sig selv i Forveien, den maa være ham fuldkommen klar, han maa vide, at jeg ikke paa nogen Maade kan slutte mig til det Forslag, som han har forelagt. Det Hovedpunkt eller egentlig det væsentlige Punkt, som gjør, at jeg ikke kan slutte mig dertil, kjender den høitærede Minister ogsaa meget godt. Han veed meget godt, at hans „folkekirkelige Fond“ er et Spørgsmaal, som ikke kan vente at finde Medhold hos flere Medlemmer her i Salen og navnlig ikke hos mig. Ifølge hele Stillingen er det klart, at Tienderne ere Statsindtægter, og Lønningerne til Præsterne ere Statsudgifter, og der er derfor efter min Opfattelse ikke nogen som helst tænkelig Grund til at holde disse Indtægter i en særskilt Skuffe. Det er det gamle Skuffesystem, som man forsøger ved denne Leilighed at indføre, saa at hvad der kommer ind og ud af denne Skuffe, kun skal kunne bruges til folkekirkelige Diemed og ikke til noget Andet. Ja, den ærede Minister gaar endog saa vidt, som ikke Nogen tidligere mig bekendt nogetsteds er gaaet, idet han saa absolut adskiller den folkekirkelige Fond fra Statskassen, at han opstiller det som et ligefrem selvstændigt Fond, der ikke har noget med Statskassen at gjøre. Hvad Overflud, der kommer ind, kommer ikke Statskassen ved; hvad Underbalance, der faas, skal ikke forlanges af Statskassen uden i alt Fald som et Laan. Jeg beder det ærede Thing lægge Mærke til, at den ærede Minister tænker sig denne Fond saa skarpt affondret fra Statskassen, at der, naar det kommer i Krang, endog kan være Tale om, at det skulde laane af Statskassen, som om ikke Statskassen og denne Fond vare Statens i Et og Alt ligesfuldt begge Dele. Dette er, som jeg siger, den videste eller stærkeste Paastand, jeg endnu har set fremsætte saavel af tidligere Kultusministre som i Kirkekommissionen, hvor dette Spørgsmaal blev meget nøje drøftet. Ingen dristede sig til at stille dette frem saa uafhængigt af Statskassen, at det ikke skulde staa i nogen som helst anden Forbindelse end den, end at det mulig, naar det kom i Krang, kunde laane af Statskassen. Høve vi ikke hidtil kunnet gaa ind paa en saadan særlig Fond for disse Midler, saa antager jeg, at dette efter en saadan Erklæring vil være saa meget

mere umuligt, at Nogen, der seer Sagen som jeg, og som Folkethingets Flertal hidtil har set den, vil kunne gaa ind paa en saadan Afgjørelse. Det er jo ogsaa ligefrem sagt i det andet Thing, at disse Midler ikke ere Statens men Folketjens. Dette er udtrykkelig udtalt; og den ærede Ordfører der, som dengang modtog dette Medlem, modtogde dog ikke anderledes, end at han ogsaa vedkjendte sig, at naar Fonden kom i Forlegenhed, kunde det laane af Statskassen. Selv om man modtager en saadan Udtalelse, at disse Midler ikke ere Statens, forekommer det mig dog, at den Tanke, som ligger i denne Udtalelse, at Fonden kan laane af Statskassen, er den, at Fonden er en Enhed for sig. Den høitærede Minister modtogde ikke engang, saaledes som den ærede Ordfører gjorde, denne Paastand af det Medlem i Landsthinget, som udtalte sig derom, han kom med i alt Fald et Par meget stærke Udtalelser, der vise, at ogsaa han har den samme Mening. Han udtalte f. Ex.: Folketjens skal ikke være udsat for at miste de Midler, som hidtil have tjent til dens Understøttelse; men han brugte endnu stærkere Udtryk, thi han talte om, at naar hans Anskuelse om denne særlige Fond ikke vedtages, vilde det kunne komme til, at man kunde plyndre Folketjens til Fordeel for Staten. Den ærede Minister har jo i disse Udtryk ligefrem vist, at han anser denne folkekirkelige Fond som ikke vedkommende Staten. Han nævner Staten flere Gange, men vi have ikke hørt, hvad han mener med Kirken, om han ligefrem betragter Kirken som en Stat i Staten eller som staaende udenfor Staten. Naar dette imidlertid er den ærede Ministers Mening, saa ser jeg virkelig ikke, hvorledes han med denne Mening kan forsvare overhovedet at lade disse Indtægter komme ind paa Finantsloven. Den ærede Minister vil, dersom dette gaar igjennem, ofte komme i den allerførste Selvmodsigelse. Naar han vilde hævde begge disse Betragtninger, at denne Fond skal staa paa Finantsloven som en særlig Fond, der ikke vedkommer Staten, men at dog Statens Repræsentation, den lovgivende Magt, skal give sit Samtykke, for at man kan bruge disse Midler ud over det, som særligt i Loven er bestemt angaaende deres Anvendelse, saa vilde dette efter min Opfattelse være en fuldstændig Selvmodsigelse. Vi have debatteret dette Spørgsmaal saa ofte, at jeg ikke videre skal komme ind derpaa her. Grundloven har en Paragraf, som siger: Statens Indtægter og Statens Udgifter skulde opføres paa den aarlige Finantslov, og det maa vel være